

MÉCS LÁSZLÓ UJABB VERSEIBŐL

JÖJJ SZENT ELFOGULTSÁG!

„Hungárián kívül nincs élet!” E mondást
rég megmosolyogtam. Ó szent elfogultság!
Úgy hordozlak most, mint jövőnk aranykulcsát,
mely kinyit berozsdált átkot, ősi rontást.

Szent a napraforgó nagy elfogultsága,
amely nem kutatja más naprendszereknek
nagyobbfényű Napját. Egy-Napot szeret meg
s annak fényét szívja szirmába, húsába.

Szent a szerelmesek szép elfogultsága,
hogy csak egy kislány van az egész világon,
Isten is örömmel csüng e balgaságon,
mely embert álmodik e szörnyű világra.

S mi lenne belőlünk, ha anyánk nem látott
volna a legszebbnek bennünket a Földön?
Szíve végigzengett a Siralomvölgyön
s virággá varázsolt minden bajt és átkot.

Ó szent elfogultság: ecset, penna, nóta
világgá kacagta, hogy az olasz népnek
ege a világon a legeslegkékebb
s pénzért mutogatják évszázadok óta!

Csak a magyar türte, hogy ecset és penna
fertőnek, ugarnak rágalmazza földjét,
fekete korommal kék egét befödjük,
akikben lángolt a gyűlölet-gyehenna.

Testvér, rajongd körül a te kis Mátrádat,
öntsd belé vad vágyad vulkán-fújó lángját
s magad is meglátod, mások is meglátják,
hogy megnő a Mátra hirtelen Tátrának.

Rajongd nagy tengerré kis Balatonunkat
s tengerré nő tényleg s nagy hajókat hordoz!
Címkének add szíved a tokaji borhoz
s vidámíts mindenkit, kit az élet úntat.

Rajongd ki magadból a vidám fegyelmet
 tisztelő, nagyhírű katonai virtust,
 hőst, szentet álmodó menyasszonyi mirtust
 s a világra szóló magyar történelmet!

Dalold, írd: „Nincs élet Hungárián kívül
 borunk, bűzánk legjobb, mennyboltunk legkékebb!”
 Minden száraz fánkon boldogság és béke
 virít ki, ha rájuk sok, sok zengő szív ül!

GYANÚS!

Mert verseim virágja néha bölcs
 mézet rejt s titkos álmuk a gyümölcs,
 így szólt egy bajszát festő kritikus:
 „Gyanús!”

Mert szeretettől hímporos dalom
 s nemcsak zengő érc, pengő cimbalom,
 s tavasz van, hol kedvem cigánya húz:
 gyanús!

Mert a gerincem férfias gerinc
 és élek is a Biblia szerint,
 nemcsak mondom s nem bánt erkölcsi csúz:
 gyanús!

Mert szent versemben a magyar család,
 szent anyajelölt s nem csupán csalárd
 szerelmi hárfa a leányka-hús:
 gyanús!

Mert szívem víg labda s nem kín-habarcus
 s nem hal-szemű, dölyfös Medúza-arc
 az arcom, csak piros-pozsgás fiús:
 gyanús!

Mert nemcsak zengem a magyar ugart,
 de két karom barázdát szántva tart
 új tűz-ekét s lelkem magtára dús:
 gyanús!

Mivel az Istent nemcsak keresem,
 de uralom s szégyentől veresen
 gyónok s malasztja úgy mos, mint a tuss:
 gyanús!

Az irodalmi pléhpoták szerint,
mert életem nem sós-fanyar hering,
de jó kenyér és sültgalambka hús:
gyanús, gyanús, gyanús!

KÉPESLEVELEZŐLAP

Kék Bosporus. Fehérlő, kecseske minarettek.
Hajók az Aranyszarvon. A Héttorony rom; léha
tűcskők zenélnék itt, hol rab rothadt és peregtek
a könnyek: jó magyarnak nehéz volt lenni néha!

A nők sok rezgő hájú bájjal tipegnek: már nem
gyönyör-titkok, mióta a háremből kilépett
lábuk, kár volt levetni a fátylук és a hárem
színes romantikáját, azt hittük volna: szépek!

Csak emberek. Nem tündér a nő másutt se már ma.
És nem tündérvilág ez: sok itt a gond, a titkon
ejtett könny, limonádé, cigányos utcalárma.
Meggérdeked majd barátom: „Mért nem maradtál itthon??”

Igaz, mért nem maradtam?? A szívem beleretten,
mert hangya, ember útja s az élet: tanulmányút;
tanulság: legjobb otthon!! S mégis: az Édenkertben
mért nem maradtunk Otthon? Mért vitt ki kósza vágyunk?

Mért mentünk néki a száz gyötrelmű szerelemnek,
gyöngyitkú tengereknek, kincstitkú földgyomornak,
a vérhabbal viharzó világtörténelemnek,
hol ciklonok szíromként emberszívet sodornak??

Ha ottmaradtunk volna: ma már ecetfa volna
az Éden minden fája, tűz-rostély rózsagyökér,
kuvik a csalogányunk! — Így megszépítón szól ma
s kálváriánkra fényt szór sok Otthont hívó vágyunk!

Mécs László